

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **ab connectia s. r. o.**
sídlem Malá Morávka č. p. 298, 739 39 Malá Morávka
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Waldhansem
sídlem Marie Steyskalové 686/38, 616 00 Brno - Žabovřesky

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019, č. j. MSK 105270/2019

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 10. 2. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019, č. j. MSK 105270/2019, kterým bylo k odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rýmařov (dále jen „MÚR“), ze dne 7. 6. 2019, č. j. MURY 12541/2019 a změněn (doplněn) výrok rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o vydání závazného stanoviska k záměru žalobce s názvem „Objekt turistické informační kanceláře, obchodu a bytu pro zaměstnance s doplňkovým bydlením v apartmánech“ (dále jen „stavební záměr“) tak, že předmětný záměr je dle ustanovení § 14 odst. 3 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“) nepřípustný.
2. Žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím byl porušen princip legitimního očekávání. Před zakoupením pozemku par. č. 389/1 v katastrálním území Malá Morávka, na kterém měl být realizován stavební záměr žalobce (dále jen „předmětný pozemek“), žalobce prověřil možnost zastavění předmětného pozemku dle územního plánu z hlediska charakteru zvažovaného stavebního záměru. Zjistil, že pozemek je zařazen do zóny SC/b a funkčně přípustné je zde např. doprovodné bydlení, ubytování jako hromadná rekreace, občanská vybavenost charakteru obchodního nebo služeb apod. Územní plán byl přitom přijat již za existence ochranného pásma vyhlášeného rozhodnutím Okresního úřadu Bruntál č. j. 55/94, o vyhlášení ochranného pásma kulturních památek v Malé Morávce (dále jen „ochranné pásmo“) a vesnické památkové zóny Malá Morávka stanovené vyhláškou Ministerstva kultury České republiky č. 249/1995 Sb., o prohlášení území s historickým prostředím ve vybraných městech a obcích za památkové zóny a určování podmínek pro jejich ochranu (dále jen „památková zóna“). Následně po koupi pozemku žalobce opakovaně konzultoval svůj stavební záměr s Mgr. Tomášem Nitrou, zaměstnancem Národního památkového ústavu (dále jen „NPÚ“), s nímž řešil vhodnost navrhovaného stavebního záměru vzhledem k lokalitě a místní tradiční zástavbě a záměr v souladu s těmito konzultacemi upravoval. Současně stavební záměr projednal i se zástupci obce Malá Morávka, s ohledem na širší investiční záměry žalobce v obci. Žalobce měl rovněž informace o rozhodovací praxi MÚR, kdy tento v lokalitě povolil obdobný stavební záměr na nedalekém pozemku. Očekávání žalobce bylo rovněž podpořeno rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 3. 2018, č. j. MSK 34182/2018, kterým původně shledal stavební záměr žalobce přípustným, kdy následně svůj názor v návaznosti na rozhodnutí Ministerstva kultury přehodnotil. Všechny tyto skutečnosti vyvolaly legitimní očekávání žalobce, že MÚR jako orgán státní památkové péče žádosti o vydání závazného stanoviska vyhoví. Žalobce namítá, že toto jeho legitimní očekávání bylo napadeným rozhodnutím porušeno, když žalovaný dospěl k závěru, že stavební záměr žalobce je nepřípustný a předmětný pozemek je absolutně nezastavitelný.
3. Dále žalobce poukazuje na skutečnost, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho vlastnického práva, když je mu znemožněna jakákoliv výstavba na předmětném pozemku. Dle názoru žalobce dochází ke střetu jeho vlastnického práva na jedné straně a veřejného zájmu na památkové ochraně na druhé straně. Žalovaný se napadeným rozhodnutím nedostatečně vypořádal s námitkou nutnosti provedení testu proporcionality a test dle názoru žalobce neprovedl, čímž došlo k porušení principu proporcionality. Žalovaný sice zkoumal, zda je rozhodnutím o nezastavitelnosti předmětného pozemku sledován legitimní cíl, nicméně měl rovněž posoudit, zda by zájmu společnosti na památkové

ochraně nemohlo být dosaženo i jiným, šetrnějším způsobem, který by méně invazivně zasahoval do vlastnického práva žalobce. Tedy měl vyhodnotit, zda by například stavební záměr mohl být přípustný při splnění určitých podmínek.

4. Žalobce rovněž brojí proti způsobu, jakým žalovaný vyhodnotil nepřipustnost stavebního záměru z pohledu zájmu na památkové ochraně ochranného pásma a památkové zóny, a to v zásadě shodně jako v odvolání proti napadenému rozhodnutí. Uvádí-li žalovaný, že předmětný pozemek nebyl nikdy zastavěn, má žalobce za to, že tento fakt nebrání zastavění pozemku, neboť se jedná o přirozený vývoj, když hustota zástavby se v čase mění. V otázce nezastavitelnosti pozemku se prvoinstanční správní orgán odkazoval na odborné publikace v oblasti památkové péče, z nichž závěry o nezastavitelnosti předmětného pozemku dovozoval, ačkoliv literatura může být pouze podpůrným pramenem pro rozhodování. Žalobce rovněž poznamenává, že prvoinstanční správní

orgán převzal závěry stanoviska NPÚ, aniž by uvedl vlastní plnohodnotné zdůvodnění, a že žalovaný se nevyjádřil dostatečně k námitkám žalobce uplatněným v odvolání.

5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. V prvé řadě se vyjádřil k otázce žalobcem tvrzeného porušení principu legitimního očekávání. S touto námitkou se žalovaný vypořádal již v rámci napadeného rozhodnutí, když dle názoru žalovaného není orgán památkové péče příslušný k posouzení souladu navrženého řešení stavby s územní plánovací dokumentací. Současně žalovaný upozorňuje, že územní plán obce Malá Morávka byl přijat ještě před účinností zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) a tento územní plán pomíjí existenci ochranného pásma a obsahuje chybné vedení hranice památkové zóny. Žalovaný zdůrazňuje, že legitimní očekávání v účastníkovi správního řízení může založit pouze jednání správního orgánu. NPÚ není správním orgánem, neboť je památkovým zákonem definován jako odborná organizace státní památkové péče, která pro orgány státní památkové péče zpracovává odborné podklady. Žalovaný má nadto za to, že z hlediska legitimního očekávání není možné brát v potaz rozhodovací praxi jiných (správních) orgánů, např. souhlas obce se záměrem žalobce, poskytnutý žalobci blíže nespecifikovanými zástupci obce. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že legitimní očekávání bylo umocněno rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 3. 2018, č. j. MSK 34182/2018, kdy toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 6. 3. 2019 č. j. MK 82951/2018 PI, kdy jedním z hlavních důvodů pro provedení přezkumného řízení byla skutečnost, že se ani jeden z orgánů památkové péče nezabýval posouzením, jak se na předmětný stavební záměr vztahuje regulace dle podmínek vymezeného ochranného pásma. Žalovaný dále uvedl, že co se týče námitky žalobce o nutnosti zvážení proporcionality zásahu do jeho vlastnického práva ve vztahu k ochraně veřejného zájmu na památkové ochraně, byla proporcionalita zásahu zvážena, byť text není jako test proporcionality explicitně označen, když bylo posouzeno kritérium vhodnosti, potřeby i porovnání závažnosti v kolizi stojících práv. Pro zachování hodnot jak území, tak kulturní památky budovy rychty č. p. 59, je klíčová úloha předmětného pozemku coby nezastavěného pozemku. Nezastavěnost předmětného pozemku je v daném případě památkovou hodnotou, neboť se jedná o prostor před dědičnou rychtou, který zdůrazňoval úlohu rychet a který definoval prostor sloužící ke komunikaci mezi rychtáři a obcí, kdy právě v tomto prostoru byly osadníkům sdělovány podstatné úkoly, novinky a vynášena rychtářská rozhodnutí soudní, správní a ekonomické povahy, a právě z tohoto důvodu nebyl prostor nikdy historicky zastavěn. Navrhovaný

stavební záměr nepatří mezi klíčový prvek infrastruktury sídla, aby mohlo dojít k převážení veřejného zájmu na ochraně památkových hodnot, když se v obci nachází řada objektů, kde by mohl být stavební záměr realizován a rovněž i pozemky, které byly historicky zastavěné, a je tedy možné na nich záměr realizovat. Novodobé zásahy do ochranného pásma, resp. památkové zóny v podobě chat a panelových domů byly realizovány před prohlášením památkové zóny, narušily hodnotný urbanismus, nicméně nejsou převažujícím prvkem. Takto památkově chráněných území vesnického charakteru navíc není mnoho, jedná se o lesní lánovou ves a jednu z nejlépe dochovaných obcí tohoto typu zahrnující původní hospodářské zázemí. Navíc, jak vyplývá z podmínek rozhodnutí o zřízení ochranného pásma, novostavby lze v ochranném pásmu připustit jen výjimečně a v měřítku.

6. Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením, že v napadeném rozhodnutí pouze převzal argumentaci prvoinstančního orgánu, aniž by reagoval na námitky žalobce uplatněné v odvolání. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný na uplatněné námitky reaguje. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tvrzením, že se nevypořádal s námitkou žalobce, že prvoinstanční správní orgán závěr o nezastavitelnosti předmětného pozemku dovozoval jen na základě odborných publikací a jen zopakoval závěry ohledně historického urbanismu vyplývající ze stanoviska NPÚ. Žalovaný námitku vypořádal a krom závěrů NPÚ, s nimiž žalovaný souhlasí, dále problematiku urbanismu rozvíjí. Závěrem se žalovaný vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům týkajícím se problematiky vyhodnocení zájmů památkové péče (ochrana památkové zóny Malá Morávka; zachování

historického urbanismu; ochrana prostředí kulturní památky, pohledové uplatnění, zachování výhledu na památník a narušení identity místa; respektování podmínek ochranného pásma kulturních památek v Malé Morávce) shodně jako v napadeném rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

7. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 23. 10. 2017 podal žalobce u prvoinstančního správního orgánu žádost o vydání závazného stanoviska dle § 14 odst. 2 památkového zákona ke stavebnímu záměru žalobce. Prvoinstanční správní orgán vydal na základě žádosti žalobce rozhodnutí č.j. MURY 29191/2017 ze dne 5. 12. 2017, kdy záměr posoudil z hlediska zájmů státní památkové péče dle § 14 odst. 3 památkového zákona jako nepřipustný. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 22. 12. 2017 odvolání, na jehož základě žalovaný vydal rozhodnutí č. j. MSK 34182/2018 ze dne 19. 3. 2018, kterým změnil výrok rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu s tím, že záměr je přípustný. Proti tomuto rozhodnutí vznesl NPÚ podnět k přezkoumání u Ministerstva kultury České republiky, jehož součástí bylo i expertní posouzení historického urbanistického vývoje předmětného pozemku vypracované Ústavem dějin umění Akademie věd České republiky pod č. j. MURY 19312/2018. Ministerstvo kultury shledalo důvod pro zahájení přezkumného řízení v dané věci a vydalo následně rozhodnutí č. j. MK 82951/2018- Pi ze dne 6. 3. 2019, kterým zrušilo rozhodnutí žalovaného a věc vrátilo k rozhodnutí prvoinstančnímu správnímu orgánu, a to z důvodu opomenutí existence ochranného pásma a z důvodu nevyhodnocení záměru žalobce ve vztahu k ochrannému pásmu. Prvoinstanční správní orgán následně dne 7. 6. 2019 vydal nové rozhodnutí č. j. MURY 12541/2019, kterým rozhodl, že stavební záměr žalobce je s ohledem na ust. § 14 odst. 3 památkového zákona nepřipustný.

8. K odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím; námitky žalobce shledal jako nedůvodné. Žalovaný se zabýval všemi námitkami žalobce a dospěl k závěru, že žalobcem navrhovaný stavební záměr je z hlediska památkové péče neakceptovatelný, neboť samotné umístění jakékoli stavby na předmětný pozemek by ohrozilo chráněné památkové hodnoty památkové zóny. S ohledem na skutečnost, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí nebylo uvedeno, že se předmětný pozemek nachází i v ochranném pásmu, přestože prvoinstanční správní orgán posuzoval stavební záměr rovněž ve vztahu k tomuto ochrannému pásmu, přistoupil žalovaný ke změně rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu a doplnil výrok rozhodnutí o informaci, že se předmětný pozemek nachází rovněž v ochranném pásmu a vypořádal podmínky ochrany v rámci napadeného rozhodnutí. Jednou z těchto podmínek je připuštění novostaveb v ochranném pásmu pouze výjimečně, a to pouze v měřítku, kdy je třeba vyhodnotit, zda a případně jakým způsobem by novostavba ovlivnila památkové hodnoty kulturních památek. Žalovaný vyhodnotil podklad od NPÚ, od něž prvoinstanční správní orgán převzal zdůvodnění nepřipustnosti stavebního záměru, kdy prvoinstanční orgán se s vyhodnocením podkladu v rámci svého rozhodnutí nevypořádal. V daném případě je pro zachování hodnot jak území obce Malá Morávka, tak kulturní památky budovy rychty č. p. 59, klíčová úloha předmětného pozemku coby nezastavěného pozemku. Nezastavěnost předmětného pozemku je v daném případě památkovou hodnotou, neboť se jedná o prostor před dědičnou rychtou, který zdůrazňoval úlohu rychet a který definoval prostor sloužící ke komunikaci mezi rychtáři a obcí, kdy právě v tomto prostoru byly osadníkům sdělovány podstatné úkoly, novinky a vynášena rychtářská rozhodnutí soudní, správní a ekonomické povahy, a právě z tohoto důvodu nebyl prostor nikdy historicky zastavěn. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž vypořádal s dalšími námitkami žalobce, pokud jde o jednotlivé aspekty vyhodnocení zájmu na památkové ochraně a nepřipustnosti stavebního záměru.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
10. Krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to usnesením ze dne 4. 6. 2020, kterým žalobu odmítl s tím, že závazné stanovisko orgánu památkové péče, potvrzené žalovaným, není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. a jako takové je ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. z přezkumu soudem vyloučeno.
11. Ke kasační stížnosti žalovaného bylo uvedené usnesení zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 2 As 234/2020-21, ve kterém tento soud dospěl k závěru, že závazné stanovisko orgánu památkové péče potvrzené žalovaným má charakter samostatného správního rozhodnutí a krajský soud proto postupoval v rozporu se zákonem, pokud žalobu proti rozhodnutí žalovaného jako nepřipustnou odmítl.

12. Uvedenými závěry je krajský soud v dalším řízení podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.
13. Pokud jde o námitku žalobce, že byl porušen princip legitimního očekávání s ohledem na dosavadní správní praxi, tuto shledal krajský soud nedůvodnou. Dle ust. § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.* Uvedeným ustanovením správního řádu je vyjádřena zásada legitimního očekávání, která vytváří předpoklady pro předvídatelnost činnosti veřejné správy. Co přesně tvoří správní praxi pak vymezil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS: *„Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“*
14. Dle žalobce bylo jeho legitimní očekávání založeno mimo jiné platným územním plánem, dle kterého lze na předmětném pozemku stavební záměr za určitých podmínek umístit. K tomuto uvádí krajský soud, že v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 5 A 71/2011-70 ze dne 2. 1. 2016 není orgán památkové péče příslušný k posouzení souladu navrženého řešení stavby s územně plánovací dokumentací.
15. Dále mělo být legitimní očekávání žalobce založeno opakovanými konzultacemi se zaměstnancem Národního památkového ústavu. K tomuto krajský soud podotýká, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu konzultace s pracovníkem úřadu v jednotlivém případě není ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činností orgánu veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů, kdy takovou praxí je správní orgán vázán a zakládá legitimní očekávání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015, č. j. 4 Afs 168/2015 - 26 a výše zmíněný rozsudek č. j. 6 Ads 88/2006).
16. Uvádí-li žalobce, že jeho legitimní očekávání, že bude stavební záměr shledán přípustným, bylo založeno rovněž rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 3. 2018, č. j. MSK 34182/2018, lze uzavřít, že ani tento závěr neobstojí, když zmíněné rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno Ministerstvem kultury z důvodu opomenutí existence ochranného pásma a nevyhodnocení stavebního záměru žalobce ve vztahu k ochrannému pásmu. Ministerstvo kultury jakožto ústřední orgán státní památkové péče zavázalo prvoinstanční správní orgán i žalovaného svým právním názorem a žalovaný v napadeném rozhodnutí odstranil vytýkaná pochybení.
17. Rovněž námitku žalobce spočívající v porušení principu proporcionality, resp. v neprovedení testu proporcionality shledal krajský soud nedůvodnou.
18. Dle nálezů Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, na který žalobce odkazuje, test proporcionality sestává ze tří kroků – posouzení kritéria vhodnosti, potřebnosti a porovnání závažnosti v kolizi stojících práv (proporcionalita v užším slova smyslu).
19. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009 č. j. 7 As 43/2009-52, na které rovněž poukazuje žalobce, se mimo jiné konstatuje: *„Správní orgán musí při rozhodování na úseku památkové ochrany vždy pečlivě vážit, zda omezení vlastnického práva, kterým je i závazné stanovení, jakým způsobem vlastník nemovitosti nacházející se na území památkové*

rezervace smí, či naopak nesmí, tuto nemovitost opravit, upravit či přebudovat, je proporcionální veřejnému zájmu na zachování památkové hodnoty dané lokality. Zájem na památkové ochraně je totiž jen jedním z více zájmů veřejných a soukromých, které se střetávají, a tedy si vzájemně konkurují, v případech stavebních zásahů do nemovitostí. Vedle zájmu na památkové ochraně dané nemovitosti zde stojí také zcela legitimní zájem vlastníka nemovitosti na jejím ekonomicky udržitelném a dlouhodobě životaschopném využití, jakož i veřejný zájem na účelném uspořádání měst, v nichž se památková rezervace nachází, z hledisek např. dostupnosti různých služeb, dopravní obslužnosti, přiměřeného pohodlí a obvyklých civilizačních vymožeností obytných budov a jiných aspektů vytvářejících komfortní životní podmínky. Památková ochrana tedy nesmí volit extrémní řešení nezohledňující v potřebné míře i jiné konkurující legitimní zájmy, práva či hodnoty, a musí usilovat o co nejmenší omezení vlastnických práv dotčených vlastníků nemovitostí, která ještě vedou k dosažení cíle této ochrany.“.

20. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný se pečlivě věnoval rozboru významu vesnické památkové zóny, ochranného pásma kulturních památek v Malé Morávce, významu žalobcova pozemku v jejich rámci a rovněž z hlediska zvažovaného stavebního záměru žalovaný pečlivě přezkoumal všechna hlediska památkové péče v kontextu přípustnosti žalobcova stavebního záměru a zásahu do jeho vlastnického práva.
21. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že podstatný a stěžejní je z hlediska posouzení stavebního záměru žalobce veřejný zájem na zachování historického urbanismu v rámci památkové zóny a ochranného pásma kulturních památek v Malé Morávce a rovněž veřejný zájem na dodržení podmínek ochrany stanovených rozhodnutím Okresního úřadu v Bruntále č. 55/94 ze dne 16. 9. 1994 o zřízení ochranného pásma.
22. Jak vyplývá z bodu 2 rozhodnutí Okresního úřadu v Bruntále č. 55/94 ze dne 16. 9. 1994, jsou novostavby v ochranném pásmu přípustné jenom výjimečně. V bezprostřední blízkosti předmětného pozemku se nachází budova rychty č. p. 59, která byla historickým správním centrem obce. Předmětný pozemek tvořil historicky volné prostranství před rychtou, což vyplývalo z potřeb dědičných rychtářů zdůraznit reprezentativní úlohu rychet a udržet a prostorově ukotvit nejdůležitější sociální a shromažďovací prostor, sloužící ke komunikaci mezi rychtáři a obcemi, v rámci kterého byla vynášena rychtářská rozhodnutí a tlumočeny pokyny vrchnosti. Jakkoliv tedy na předmětném pozemku nikdy nestála stavba, jedná se o mimořádně cennou, historickým vývojem podmíněnou funkci volného prostranství před bývalou dědičnou rychtou č. p. 59. V ochranném pásmu je rovněž podmínkou přiměřenými úpravami zhodnocovat veškeré prostory obce, zachovat historický půdorys, interiér obce a zeleň. Právě historický půdorys odráží historický vývoj sídla. Obec Malá Morávka je jednou z nejlépe dochovaných lesních lánových obcí, kde památková hodnota kulturních památek spočívá rovněž v rozvolněnosti a odpovídajícím hospodářském zázemí, tedy i ve volném prostranství před rychtou a stavební záměr žalobce by tedy nepochybně narušil historický půdorys sídla. Realizace stavebního záměru žalobce v jakékoliv podobě by tedy byla v rozporu se stanovenými podmínkami ochrany.
23. Historický urbanismus, který tvoří jednu z podstat chráněných památkových hodnot vesnické památkové zóny, byl narušen novodobou zástavbou (panelové domy, chaty ze 70. a 80. let minulého století), ale za existence této zástavby již bylo ochranné pásmo a

památková zóna prohlášeny a existencí této zástavby tedy nelze odůvodnit další narušení historického urbanismu.

24. Dále byly z hlediska posouzení stavebního záměru žalobce a zásahu do jeho vlastnického práva zhodnoceny i další zájmy památkové péče (ochrana památkové zóny Malá Morávka, ochrana prostředí kulturní památky, pohledové uplatnění, zachování výhledu na památník a narušení identity místa).
25. Žalovaný se tedy vypořádal se zdůvodněním rozsahu svého zásahu do vlastnického práva žalobce, když ozřejmil, jaké postavení v rámci památkové ochrany sídla zaujímá předmětný pozemek žalobce a tedy jak podstatná je jeho nezastavenost z hlediska památkové ochrany ochranného pásma a památkové zóny z hlediska historického urbanismu. Je tedy pečlivě zhodnoceno a vypořádáno, čím převyšuje veřejný zájem na nezastavitelnosti pozemku nad žalobcovým vlastnickým právem. Krajský soud tedy uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu s principem proporcionality, když proporcionalita zásahu do žalobcova vlastnického práva byla zvážena, byť text není jako test proporcionality výslovně označen. Stavební záměr žalobce tedy žalovaný podrobil testu proporcionality a vyhodnotil, že zásah do žalobcova vlastnického práva je přiměřený. Z jednotlivých zhodnocených hledisek památkové ochrany lze učinit jednoznačný závěr, že předmětný pozemek je nezastavitelný a stavební záměr zcela nepřípustný za jakýchkoliv podmínek.
26. Krajský soud se rovněž zabýval námitkou žalobce, že v otázce nezastavitelnosti pozemku se prvoinstanční správní orgán odkazoval na odborné publikace v oblasti památkové péče, z nichž závěry o nezastavitelnosti předmětného pozemku dovozoval, ačkoliv literatura může být pouze podpůrným pramenem pro rozhodování. Dle ust. § 14 odst. 3 památkového zákona se ve stanovisku obecního úřadu obce s rozšířenou působností vyjádří, zda práce tam uvedené jsou z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné, a stanoví se základní podmínky, za kterých lze tyto práce připravovat a provést. Základní podmínky musí vycházet ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot, které je nezbytné zachovat při umožnění realizace zamýšleného záměru.
27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 55/2016-35, který ve svém vyjádření citoval žalovaný: „*Posuzování, zda zamýšlená úprava, v daném případě zateplení fasády objektu, nacházejícího se v městské památkové zóně na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové zóně, je slučitelná se zájmy památkové ochrany, je proces, v němž má orgán památkové péče nepochybně významný prostor pro správní uvážení. To musí přirozeně být založeno v první řadě na odborné kompetenci příslušného odborně specializovaného správního orgánu, který se zabývá ochranou kulturních památek, a musí tedy vycházet z hledisek, o nichž v odborné památkářské obci panuje obecné přesvědčení, že mají být vzata v úvahu. Takový správní orgán je tedy nepochybně povinen znát nejnovější odborné relevantní trendy v památkové ochraně a dokázat zhodnotit, zda a jak mají být v jeho činnosti aplikovány. Vycházel-li správní orgán při svých úvahách rovněž z metodických materiálů, či odborných publikací, nelze v tom spatřovat žádnou nezákonnost. Správní orgán zcela důvodně hledá pro své odborné rozhodnutí odborné argumenty, které je jistě možno čerpat mimo jiné i z odborné literatury či jiných odborných materiálů, jedná-li se o podklady vědecky relevantní a vycházející z aktuálního stavu vědeckého poznání v daném oboru.*“ Pakliže tedy žalovaný při svém rozhodování vycházel ze stanoviska příslušného odborně specializovaného správního orgánu, který se zabývá ochranou kulturních památek, z odborných publikací a

expertního posouzení vypracovaného Ústavem dějin umění Akademie věd České republiky, byl tento postup v souladu s ust. § 14 odst. 3 památkového zákona.

28. K námitce žalobce, že prvoinstanční správní orgán převzal závěry stanoviska Národního památkového ústavu, aniž by uvedl vlastní plnohodnotné zdůvodnění, a že žalovaný se nevyjádřil

dostatečně k námitkám žalobce uplatněným v odvolání, je třeba uvést, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vyhodnotil podklad od NPÚ; NPÚ je odbornou složkou státní památkové péče a jeho vyjádření je z hlediska odborného rozhodování zásadní. Pakliže správní orgán převzal argumentaci z písemného vyjádření národního památkového ústavu, s nímž se ztotožnil, do odůvodnění svého rozhodnutí, lze konstatovat, že tímto postupem nebyl žalobce zkrácen na svých právech.

29. Lze tedy uzavřít, že žalovaný i prvoinstanční správní orgán v dané věci postupovali v souladu s památkovým zákonem a řídili se i judikaturou Nejvyššího správního soudu.
30. Na základě závěrů shora uvedených krajský soud konstatuje, že žalovaný správně posoudil otázku nepřípustnosti stavebního záměru žalobce a žaloba je tak nedůvodná.

Závěr a náklady řízení

31. Jelikož krajský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. května 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu